

VONNIS INZAKE ONBEVOEGDE UITOEFENING DER TANDHEELKUNDE

Veroordeling tot één gulden boete

Voor de kantonrechter te Amsterdam werden zes gevallen van onbevoegde uitoefening behandeld. In vijf daarvan werden de overtreders veroordeeld, terwijl één geval werd aangehouden, daar nog een ambtenaar van het Departement moest worden gehoord.

Aan het schriftelijk gewezen vonnis ontleen wij het volgende:

C. E. S., oud 40 jaar, geboren te Paramaribo, van beroep tandtechniker en wonende te Amsterdam, is ten laste gelegd, dat hij op of omstreeks 5 September 1947 in de gemeente Amsterdam, niet toegelaten tot de uitoefening van het beroep van arts, tandarts of tandheelkundige, waartoe de Wet een toelating vordert, buiten noodzaak het beroep van arts, tandarts of tandheelkundige heeft uitgeoefend, door bij een patiënt een kunstgebit, hetwelk deze pijn veroorzaakte, uit de mond te nemen en na dit gebit tot betering van de hierdoor veroorzaakte pijn, met een instrument, behorende tot zijn installatie van tandheelkundige bewerkt te hebben, wederom in de mond van vermelde patiënt heeft geplaatst.

Gezien het proces-verbaal, de 6e September 1947 te dier zake op ambtseed opgemaakt.

Gelet op het ter terechtzitting gehouden onderzoek.

Gehoord het requisitoir van het Openbaar Ministerie, daartoe strekkende, dat verdachte worde schuldig verklaard aan de hem ten laste gelegde overtreding en dientengevolge veroordeeld tot betaling van een geldboete van drie honderd gulden, met bepaling, dat de boete bij gebreke van betaling en verhaal vervangen zal worden door een hechtenis van een maand.

Gelet op de verdediging van verdachte en die gevoerd bij monde van zijn raadsman Mr. P. J. H. A. H., advocaat en procureur te Amsterdam.

Overwegende, dat verdachte ter terechtzitting heeft opgegeven:

„Op 5 September 1947 heb ik te Amsterdam, niet toegelaten zijnde tot de uitoefening van het beroep van arts, tandarts of tandheelkundige, buiten noodzaak het beroep van tandarts uitgeoefend door bij een patiënt een kunstgebit, hetwelk deze pijn veroorzaakte, uit de mond te nemen en na dit gebit tot betering van de hierdoor veroorzaakte pijn met een tot mijn installatie van tandheelkundige behorend instrument bewerkt te hebben, hetzelfde wederom in de mond van die patiënt te plaatsen. Ik leg een aan mij gericht schrijven over van de Geneeskundig Inspecteur van de Volksgezondheid d.d. 14 Mei 1941.”

Overwegende, dat op verzoek van verdachte als getuige à décharge onder ede is gehoord: F. S., oud 49 jaar, van beroep tandtechnicus, wonende te Amsterdam, die als volgt heeft verklaard:

Verdachte heeft de bevoegdheid van Duits Dentist. Hij meende de functie hierthans nog steeds te mogen uitoefenen.

Overwegende, dat verdachte ter terechtzitting heeft erkend, dat hij niet toegelaten tot de uitoefening van het beroep van arts, tandarts of tandheelkundige, waartoe de

Wet een toelating vordert, op of omstreeks 5 September 1947 te Amsterdam buiten noodzaak dit beroep heeft uitgeoefend, door bij een patiënt een kunstgebit, hetwelk deze pijn veroorzaakte uit de mond te nemen en na dit gebit tot betering van de hierdoor veroorzaakte pijn met een instrument, behorende tot zijn installatie van tandheelkundige bewerkt te hebben, hetzelfde wederom in de mond van voormelde patiënt te plaatsen.

Overwegende, dat nu in rechte vaststaat door de inhoud van het ambtsedig proces-verbaal van 6 September 1947 en de bekentenis van de verdachte, dat verdachte het ten laste gelegde feit heeft begaan, nog slechts dient te worden overwogen welke straf aan verdachte dient te worden opgelegd.

Overwegende daaromtrent, dat al zal met de ernst van het door verdachte gepleegde feit moeten worden rekening gehouden, anderzijds de overweging moet gelden, dat verdachte dit beroep reeds sedert 1931 uitoefent en dit tot op heden heeft uitgeoefend, zonder dat van hogerhand gedurende die tijd enige aanwijzing is gegeven of uitvoering is gegeven aan de bepalingen, waarbij de handelingen als verdachte pleegde verboden waren, zodat verdachte de indruk heeft kunnen krijgen, dat aan de bepalingen van art. 436 Wetb. v. Strafrecht t.a.v. de categorie waartoe de verdachte behoort, de hand niet werd gehouden.

Overwegende dat Wij in dit verband de op te leggen straf willen zien als een waarschuwing voor verdachte, de strafbare handelingen in het vervolg na te laten.

Gezien de art. 23, 91 en 436 lid 1 van het Wetb. van Strafrecht.

Rechtdoende in naam der Koningin.

Verklaren bewezen, dat verdachte het hem ten laste gelegde feit heeft begaan en wel op 5 September 1947.

Verklaren het feit strafbaar en op te leveren de overtreding:

Niet toegelaten tot de uitoefening van een beroep, waartoe de Wet een toelating vordert, buiten noodzaak dat beroep uitoefenen.

Verklaren de verdachte deswege strafbaar.

Veroordelen de verdachte tot betaling van een geldboete van één gulden.

Bepalen, dat de boete bij gebreke van betaling en verhaal zal worden vervangen door een hechtenis van één dag.

Gewezen en in het openbaar uitgesproken te Amsterdam ter terechtzitting van de 20 November 1947, door Dr. J. H. J. Hoog, kantonrechter in tegenwoordigheid van Mr. J. G. Escher, Substituut-Griffier.

De Ambtenaar van het Openbaar Ministerie is van deze uitspraak in hoger beroep gegaan.

Van de vijf veroordeelden heeft één cassatie aangekend.

DE REORGANISATIE VAN HET HOGER ONDERWIJS

In de memorie van antwoord op de Rijksbegroting voor 1948 schrijft de minister:

De commissie tot reorganisatie van het hoger onderwijs, welke in haar diverse geledingen voortvarend de zeer omvangrijke materie bewerkt, hoopt spoedig met haar rapport gereed te zijn.

DE SALARIERING VAN HET WETENSCHAPPELIJK PERSONEEL

Hierover lezen wij in de memorie van antwoord:

Aan het vraagstuk van de salariering van het wetenschappelijk personeel bij het hoger onderwijs wijdt de ondergetekende bijzondere aandacht. Hij is reeds geruime tijd geleden met zijn ambtgenoot van Binnenlandse Zaken over deze zaak in overleg getreden. De opmerking, dat de hoofdassistenten, assistenten en conservatoren te veel in dienst van de hoogleraren staan, is hem niet geheel duidelijk. Niemand zal er de noodzakelijkheid van betwisten, dat de hoogleraren de leiding hebben van de werkzaamheden op hun afdeling. De ondergetekende is van mening, dat bij een behoorlijke salariering het zeer wel mogelijk zal zijn bekwame mensen voor deze functies te vinden, al zal het Rijk nimmer kunnen concurreren tegen de exorbitant hoge salarissen die door vele industriële ondernemingen, met voorbijzien van de gevolgen van een dergelijke salarispolitiek, worden aangeboden.

En over het tekort aan assistenten:

Het is de ondergetekende bekend, dat de universiteitsklinieken in het algemeen in moeilijkheden verkeren door het grote tekort aan assistenten en het grote aantal studenten. Voor zoveel de benarde toestand der Rijksfinanciën het toelaat, tracht hij aan die moeilijkheden tegemoet te komen door het uittrekken van gelden voor de aanstelling van meer wetenschappelijke medewerkers van de hoogleraren, op gevaar af, dat hij het verwijt moet aanhoren, dat hij met die toestand van de financiën te weinig rekening houdt.